

Arrest

nr. 245 456 van 4 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 2 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. DESGUIN *loco* advocaat J. WOLSEY en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, dient op 13 november 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoeker wordt op 14 oktober 2019 en op 27 februari 2020 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna 'CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en bijgestaan door zijn advocaat.

1.3. Op 27 april 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn en bent geboren op 26 augustus 1988 in Gaza. U woonde van uw geboorte tot uw vertrek uit Gaza in Deir Al Balah, samen met uw familie. U heeft een universitair diploma bedrijfsbeheer. U werkte op de landbouwgronden van uw familie samen met uw broer A. U bent getrouwd met A. J. K. A. met wie u twee kinderen heeft. U bent niet bij UNRWA geregistreerd.

In de zomer van 2011 stond er een burgerlijke jeep op uw landbouwgrond in brand. U ging er samen met uw broer naartoe. Toen u het vuur probeerde te blussen kwamen er mensen in militaire kledij aan die u vroegen wat u aan het doen was. U antwoordde dat u aan het blussen was. De militaire personen wouden de auto blussen in uw waterreservoir. U wou dit niet omdat het waterreservoir niet stevig genoeg was hiervoor en er ontstond een discussie waarbij één van de andere personen in de grond schoot met een wapen. Door het lawaai van het schot kwam uw familie en de rest van de wijk dichterbij, ze proberen tevens het vuur te blussen. Uiteindelijk vroegen die militaire personen iedereen om te vertrekken, enkel u moest blijven. Toen uw vader vroeg waarom antwoordden zij dat ze van Al Qassam (de gewapende vleugel van Hamas) waren en informatie van u nodig hadden. U werd meegenomen naar een voor u onbekende plaats. U werd vastgebonden en ondervraagd over wie de brand had aangestoken. Toen u antwoordde dat u het niet wist werd u uitgescholden en geslagen. Er werden kogels afgevuurd in de grond langs u. Na drie dagen werd u overgebracht naar de dienst binnenlandse veiligheid in Gaza. U werd op dezelfde manier vastgehouden en ondervraagd. Tevens kreeg u elektrische shocks op uw lichaam. U was eerder een aantal keer door hen tegengehouden om uw landbouwgrond te irrigeren omdat dit water hun rakettenplatform hinderde. U werd er nu van verdacht om deze reden wraak genomen te hebben, wat u ontkende. Na een week werd u naar een verhoorkamer gebracht waar u vragen werden gesteld door vijf personen tegelijkertijd. Omdat u niet op alle vragen tegelijk kon antwoorden werd u geslagen. Uw identiteitskaart werd afgenomen en u moest een beloftebrief ondertekenen dat u zich dagelijks bij hun zou gaan aanmelden. Daarna werd u vrijgelaten. U mocht niet naar het ziekenhuis gaan. Vervolgens meldde u zich een maand lang iedere dag bij hun aan, waarna u een nieuwe beloftebrief ondertekende waarin u beloofde dat u zich zou aanmelden als ze dit vroegen. Eind december 2011 ging u onderweg naar het vrijdaggebed terug naar huis omdat u de leugens in de preek van de spreker niet kon aanhoren. De volgende dag werd u telefonisch gewaarschuwd dat u zich moest beheersen, anders zouden zij dat wel voor u doen. U reageerde onverschillig. Op 20 december 2011 was u onderweg naar huis toen een brommer dicht bij u kwam rijden en u met een mes in uw schouder stak. Een auto die iets had zien gebeuren nam u mee naar het ziekenhuis waar u werd behandeld. Op de veiligheidsdienst van het ziekenhuis vertelde u dat u gestoken was door iemand, maar dat u niet wist door wie. Aan uw moeder was ondertussen verteld dat u vermoord was. Toen uw moeder dit hoorde kreeg ze een hersenberoerte en kwam ze in het ziekenhuis terecht, waar ze op 2 februari 2012 overleed. Even later werd u opgeroepen. U werd ondervraagd over de mes aanval. Daarna werd u vrijgelaten. In 2013 werd u verschillende malen gearresteerd zonder duidelijke reden. Toen u tijdens een van deze arrestaties het bewustzijn verloor werd u naar een arts gebracht. Hij liet weten dat u mogelijk diabetes heeft. Na uw vrijlating raadpleegde u een specialist die deze diagnose bevestigde. Sindsdien ging u iedere maand naar het ziekenhuis om medicatie te verkrijgen. In juli 2014 geraakte u gewond aan uw been tijdens de oorlog door een Israëliësch bombardement, waarbij uw huis ook deels beschadigd werd. In het ziekenhuis zag u enkele leden van Hamas. U gaf hen de schuld van de oorlog en zei tegen hun dat u hoopte dat God met hun en hun raketten zou afrekenen. Na de oorlog werd u opgeroepen en ondervraagd over wat u had gezegd tegen de Hamas leden. Hoewel u zich verontschuldigde hiervoor werd u aangehouden. U kreeg uw diabetes medicatie niet in uw cel. Na tussenkomst van enkele mensen die uw familie kennen en nadat uw familie beloofde dat u nooit iets tegen of over hun zou zeggen, werd u vrijgelaten. In 2015 vroeg u een paspoort aan om uw diabetes in Egypte te laten behandelen. U schreef zich in op een lijst via de universiteit om te kunnen reizen.

U moest meer dan een jaar wachten. In die periode werd u opnieuw zonder duidelijke reden verschillende keren gearresteerd en gedagvaard. In april 2015 werd u tijdens een arrestatie onwel, waarna u naar het ziekenhuis werd gebracht. Daar werden hartproblemen vastgesteld. In mei 2016 kreeg u dan de toelating om te reizen. U begaf zich naar de grens, maar de officier van dienst wou u niet laten vertrekken zonder het betalen van 1000 dollar. U had dit geld niet en werd terug naar huis gestuurd. Daarna diende u een aanvraag in om naar Israël te mogen gaan om een Amerikaans visum aan te vragen. In oktober 2016 werd er bij u thuis een dagvaarding achtergelaten. Toen u zich ging aanmelden werd u ondervraagd over uw familie, uw werk en waarom u naar Israël wou gaan.

U antwoordde dat dit was voor een medische behandeling en een studentervisum. U werd dezelfde dag vrijgelaten. Een tijdje later kreeg u toestemming om te reizen naar Israël, wat u uiteindelijk deed op 17 november 2016. Aangekomen op de Amerikaanse ambassade stelde u echter vast dat u verlopen documenten bijhad, waardoor uw visum werd geweigerd. Na terugkeer naar Gaza werd u ondervraagd over uw reis naar Israël. Na het inhouden van uw identiteitskaart werd u vrijgelaten. U moest zich gaan aanmelden bij de dienst binnenlandse zaken in Deir Al Balah. Daar werd u opnieuw ondervraagd. De volgende dag werd u vrijgelaten. U bleef verschillende keren gearresteerd worden zonder reden, waarbij u gewone vragen werden gesteld. Eind mei 2017 was u uw landbouwgronden aan het irrigeren rond middernacht, omdat u op dat moment elektriciteit had. Opeens zag u een groep gemaskerde mannen van jihad al islami die u met een wapen bedreigden. Ze vroegen u wat u daar deed en waarom u hen in de gaten hield. U werd geboeid en meegenomen. Na enkele uren werd u overgebracht naar de dienst binnenlandse zaken en veiligheid waar u opnieuw werd ondervraagd over wat u daar zo laat deed. U werd ervan beschuldigd de gewapende mannen in de gaten te houden en gevraagd in wiens opdracht u dit deed, Israël of de Palestijnse autoriteiten. U werd voor een lange periode vastgehouden. U werd geslagen en mishandeld. Eenmaal werd u voor een dag naar een ziekenhuis gebracht voor onderzoek. Uw gezondheidssituatie ging sterk achteruit, omdat u onder druk werd gezet om te bekennen dat u samenwerkte met Israël en de Palestijnse autoriteit. Begin augustus werd u opnieuw naar het ziekenhuis gebracht. Daar contacteerde u uw familie die u kwam bezoeken in het ziekenhuis. Ze probeerden u tevergeefs vrij te krijgen. Een neef van uw schoonmoeder die bij Hamas werkt verwittigde uw familie dat Hamas heel moeilijk deed en u wou laten bekennen. Uw familie regelde een visumaanvraag en tansiq zodat u Gaza kon verlaten. Na twee weken vertrok u vanuit het ziekenhuis naar Rafah, waarna u op 17 augustus 2017 Gaza verliet. Vanuit Egypte reisde u naar Turkije. U probeerde verschillende malen Griekenland te bereiken wat uiteindelijk lukte in juni 2018. Vanuit Griekenland reisde u verder via Albanië, Montenegro, Bosnië, Kroatië, Italië, Zwitserland en Duitsland naar België waar u op 28 oktober 2018 aankwam en op 13 november 2018 een verzoek tot internationale bescherming indiende. U vreest gearresteerd te worden of beschuldigd te worden van iets wat tot een terdoodveroordeling zal leiden. Verder vreest u door uw gezondheidstoestand te sterven. Na uw vertrek uit uw land van herkomst kende uw broer nog problemen waardoor hij in het ziekenhuis terecht kwam.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legde u onderstaande documenten voor: uw identiteitskaart, uw paspoort, uw geboorteakte in het Arabisch, Engels en Hebreeuws, een kopie van de geboorteakte van uw vader en uw broer M., een kopie van de paspoorten en de geboorteaktes van uw kinderen, een kopie van aangifte van de geboorte van uw zoon, een kopie van de identiteitskaart, paspoort en geboorteakte van uw echtgenote, uw huwelijksakte, een kopie van de overlijdensakte van uw moeder, een kopie van een elektriciteitsfactuur en een telefoonfactuur uit Gaza, uw universitair diploma, een kopie van een puntenlijst van uw middelbaar onderwijs, een kopie van uw inschrijving op de lijst om te mogen reizen d.d. 11.2.2015, een kopie van de schadebepaling aan uw landbouwgronden, een kopie van de schadebepaling aan uw huis door de gemeente, een kopie van een bevestiging van schade aan uw landbouwgronden door het ministerie van landbouw, een kopie van een oproepingsbrief van 3 oktober 2016, een kopie van een medisch rapport van 2011 over de mes aanval, een medisch rapport van 14 juli 2014 over de verwondingen aan uw been, een medisch rapport van 2015 en 2016 over uw hartproblemen, een medisch rapport van 2017 over uw diabetes- en hartproblemen, een kopie van een medisch rapport van 14 juli 2014 naar aanleiding van uw verwondingen door het bombardement, een kopie van een medisch rapport van 15 oktober 2014 over een consultatie over uw verwondingen door het bombardement, een kopie van testresultaten van onderzoeken naar uw diabetes en hartproblemen, een kopie van een cardiogram, een kopie van testresultaten van het Al Aqsa ziekenhuis, een medisch attest van een Belgische arts waarin wordt vastgesteld dat u littekens heeft aan onder andere uw schouder, duim en onderarmen, een kopie van een medisch rapport van uw broer. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud toonde u op uw smartphone tevens een filmpje en een foto van uw broer in het ziekenhuis en radiologische foto's van uw broer.

Na het persoonlijk onderhoud bezorgde u via mail de volgende documenten: enkele foto's van uzelf voor de Al Aqsa moskee in Jeruzalem, instructies voor uw interview op het Amerikaanse consulaat, een bevestiging van uw visum aanvraag van het US Department of State, een bevestiging van de universiteit van Houston dat u ingeschreven bent voor een cursus Engels van 7 juni 2016 en 11 oktober 2016, een kopie van een verzendbewijs van Shorafa Express courier van 3 januari 2018, een kopie van een verzendbewijs van de Turkse post en een ontvangstbewijs van bpost van 15 januari 2019.

Nu uw eerste persoonlijk onderhoud liet u middels uw advocaat enkele minieme correcties aanbrengen in het verslag van uw eerste persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

U vreest bij terugkeer gearresteerd te worden of beschuldigd te worden van iets wat tot een terdoodveroordeling kan leiden. Tevens vreest u te sterven door uw gezondheidsproblemen.

Vooreerst kunnen de problemen van 2011 (waarbij u gearresteerd en gefolterd werd omwille van de brandende jeep en een mesaanval op u werd uitgevoerd), van 2012 en 2013 (waarbij u verschillende malen werd gearresteerd), van 2014 (u geraakte gewond door een Israëliisch bombardement tijdens de oorlog en werd later opgeroepen door de kritiek die u had geuit op Hamas in het ziekenhuis) en 2015 (u werd meermaals gearresteerd) geenszins weerhouden worden als uw directe vluchtaanleiding naar België in augustus 2017. Meer nog, hoewel u op 17 november 2016 de Gazastrook had verlaten en u naar Israël trok, keerde u diezelfde dag nog vrijwillig terug naar de Gazastrook. Dergelijk handelen, samen met de vaststelling dat u nadien nog tot augustus 2017 in de Gazastrook verbleef, is geenszins in overeenstemming te brengen met een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit de feiten voorafgaand aan uw vertrek naar Israël op 17 november 2016 kan dan ook anno 2020 geen actueel risico afgeleid worden.

Wat betreft uw ondervragingen voor en na uw trip naar Israël in november 2016 dient opgemerkt te worden dat deze problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U werd immers gewoon ondervraagd en nadien vrijgelaten (NPO II p. 5-6). Bovendien legde u hier tegenstrijdige verklaringen over af. Zo stelde u op de DVZ dat u werd gevraagd wie u aanzette om Hamas te bekritisieren (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Tijdens het tweede persoonlijke onderhoud verklaarde u enkel dat u vragen werden gesteld over de redenen van uw reis naar Israël en over uw familie, vrienden en werkcontacten (NPO II p. 5-6).

Verder kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering gearresteerd en vastgehouden te zijn in mei 2017 toen u 's nachts uw landbouwgrond aan het irrigeren was. Zo heeft u nagelaten deze gebeurtenis, die nochtans net voor uw vertrek plaatsvond en de directe aanleiding is voor uw vertrek uit Gaza, op de DVZ te vermelden. Hiermee geconfronteerd tijdens het tweede persoonlijke onderhoud repliceerde u dat u niet genoeg tijd kreeg om alles te vertellen, dat u wel wou verder vertellen maar dat u dit geweigerd werd en u later de kans zou krijgen (NPO II p. 13). Deze verklaring kan echter niet standhouden gezien u op het CGVS gevraagd werd aan het begin van het eerste persoonlijke onderhoud of u alle hoofdredenen voor uw verzoek tot internationale bescherming had kunnen vertellen op de DVZ en u daar positief op antwoordde (NPO I p. 2). Bovendien werd u op de DVZ nadat u gevraagd was om een kort overzicht te geven van alle elementen die geleid hebben tot uw vertrek uit uw land van herkomst gevraagd of u nog andere, dan de reeds aangehaalde, problemen kende met autoriteiten of medeburgers. U antwoordde hier negatief op (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.7).

Verder is het weinig aannemelijk dat u, die beschuldigd werd van spionage voor Israël en de Palestijnse autoriteit, zomaar onbewaakt in het ziekenhuis werd achtergelaten, en slechts af en toe werd gecontroleerd (NPO II p. 7). Daarbij aansluitend is het weinig geloofwaardig dat uw familie toestemming kreeg van Hamas om u te bezoeken in het ziekenhuis (NPO II p. 7).

In het licht van voorgaande vaststellingen is uw bewering dat uw broer na uw vertrek problemen kende waardoor hij in het ziekenhuis terecht kwam onvoldoende om te besluiten dat u persoonlijk in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade riskeert.

Gelet op het geheel aan voorgaande heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit, uw afkomst, uw familie, de schade aan uw huis en landbouwgrond door de oorlog van 2014, de problemen van uw broer, uw medische problemen en uw visumaanvraag voor de Verenigde Staten en uw daaruit voortvloeiend bezoek aan Israël zijn elementen die niet worden betwist. De verzendbewijzen van de post bevestigen louter dat u een aantal documenten opgestuurd kreeg. De oproepingsbrief van 3 oktober 2016 kan de vaststelling dat deze feiten niet zwaarwichtig genoeg zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade niet wijzigen.

Wat betreft uw medische problemen, wordt er verwezen naar vaststellingen verderop in deze beslissing.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëlnsector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

*Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socioeconomisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire***

levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Zo woonde u in Gaza in het huis dat eigendom is van uw familie (NPO I p. 7). Hoewel dit beschadigd raakte tijdens de oorlog van 2014, slaagde u er wel in deels herstellingen uit te voeren, zodat de keuken, één slaapkamer en de badkamer opnieuw konden gebruikt worden (NPO I p. 9-10). Tevens beschikte u over een generator en een zonnepaneel om elektriciteitsonderbrekingen op te vangen en via een vat van 1000 liter kon u drinkbaar water opslaan (NPO I p. 7, 9). U behaalde een universitair diploma bedrijfsbeheer (NPO I p. 3). U werkte in de landbouw en gaf aan dat de opbrengst hiervan voldoende was om uw familie te onderhouden. Tevens gaf u aan hier opnieuw aan de slag te kunnen bij een terugkeer naar Gaza (NPO I p. 4 en p. 7). U ontving een compensatie ter waarde van 5050,02 dollar deels cash, deels in materiaal, voor de schade opgelopen door de oorlog van 2014. Hiermee kon u alle opgelopen schade stap voor stap herstellen (NPO I p. 13). Wat betreft uw gezondheidsproblemen moet opgemerkt worden dat gezondheidsproblemen an sich niet ressorteren onder de vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u toegang had tot medische zorgen, beschikte over een mutualiteitsverzekering en uw medicatie steeds kon betalen (NPO I p. 3). Gezien uw materiële situatie, uw werkervaring en uw familiale netwerk kan er niet besloten worden dat u bij een terugkeer in een preciaire situatie zal terechtkomen waarbij u niet zal kunnen voorzien in uw elementaire levensbehoeften.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20200306.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazawi teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermd Rand" startte. De laatste escalatie van geweld vond plaats van 12 tot 14 november 2019. Naar aanleiding van de doelgerichte moord (operatie "zwarte gordel") op een commandant van Palestijnse Islamitische Jihad (PIJ) en zijn echtgenote door Israël werden honderden raketten op Israël afgevuurd. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht op heel het grondgebied doelwitten van de PIJ. Volgens de pers zijn deze vijandelijkheden de meest moorddadige sinds het geweld van 14 mei 2018 bij de grens met Israël. Bij de bombardementen van de Israëlische luchtmacht vielen 34 slachtoffers, onder wie 14 burgerslachtoffers. De huidige situatie kan echter "relatief rustig" worden genoemd.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen in de Gazastrook hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer' (GMT). Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en

meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Als gevolg van de escalatie van het conflict midden november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigden de organisatoren aan dat de marsen zouden worden uitgesteld tot 30 maart 2020, de datum van de tweede verjaardag van de 'Grote Mars van de Terugkeer'. Na deze datum zouden de marsen eenmaal per maand en bij speciale gelegenheden georganiseerd worden.

Op 29 januari 2020 gaf de publicatie van het "akkoord van de eeuw" door de Amerikaanse overheid aanleiding tot een algemene staking op de dag zelf. Bij die gelegenheid vertrapten betogers portretten van Donald Trump en steeg het aantal afgevuurde raketten en mortiergranaten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode augustus 2019 tot februari 2020 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard en heeft bijgevolg niets te maken met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bovendien blijven in de bufferzone regelmatig incidenten plaatsvinden. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op 27 augustus 2019 vielen bij drie niet-opgeëiste zelfmoordaanslagen een tiental slachtoffers in Gaza-Stad. Als gevolg hiervan riep Hamas de noodtoestand uit en verrichtte talrijke arrestaties in de jihadistische milieus in Gaza. Sindsdien voert Hamas "een geheime oorlog" tegen de salafistische groepen en met name tegen de aanhangers van de Islamitische Staat (IS).

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2019 en midden november 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Dergelijke persoonlijke omstandigheden zijn in onderhavig dossier niet aanwezig.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van

gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoot. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.**

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinaï 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinaï te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende militie gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinaï in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinaï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaï te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische militie, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

*Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. **Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.** Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.*

De correcties die u middels uw advocaat aanbracht in het verslag van uw eerste persoonlijk onderhoud d.d. 14/10/2019, betreffen slechts kleine aanpassingen die geen afbreuk doen aan de kern van uw verklaringen waardoor zij evenmin enig gevolg hebben voor bovenstaande vaststellingen.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 27/02/2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 02/04/2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet betreffende de toegang het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 1, A van de Conventie van Genève, artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft (Kwalificatierichtlijn) en van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker voert ook aan dat er een beoordelingsfout gebeurd is.

Verzoeker voert aan dat hem de vluchtelingenstatus moet worden toegekend omdat hij het slachtoffer werd van daden die ernstig zijn en zo veelvuldig dat ze een schending vormen van zijn grondrechten. Het CGVS trekt niet in twijfel dat verzoeker door Hamas werd gefolterd in 2011. Verzoeker stelt verder: *“Sindsdien is verzoeker het doelwit van Hamas. Hij wordt regelmatig opgeroepen, gearresteerd, ondervraagd. Hij werd gemarteld en opgesloten. Geen van zijn arrestaties en ondervragingen hebben in het kader van een officieel onderzoek plaatsgevonden. Bij herhaling vormen deze schendingen en intimidatie pesterij die bedoeld zijn om de verzoeker te terroriseren en hem aan het regime te onderwerpen. Verzoeker vond zich constant bedreigd. Aangezien zijn gezondheidstoestand vormt de ontbering van medicatie en zorg die hij heeft ondergaan martelingen. Verzoeker steunde niet langer de pro-Hamas propaganda die in de moskee wordt gepreikt. Hij besloot zich niet over te geven en werd onmiddellijk tot de orde geroepen door Hamas. Zijn bewegingen en houding werden gecontroleerd.”* en voert aan dat het CGVS niet twijfelt aan het feit dat verzoeker tussen 2011 en 2016 het slachtoffer werd van misbruik door Hamas. Verzoeker geraakte gewond in de oorlog van 2014, hetgeen evenmin door het CGVS in vraag wordt gesteld. In 2016 werd hij beschuldigd van voor Israël of de Palestijnse Autoriteit te werken en tijdens zijn laatste detentie, die afgewisseld werd met reguliere ziekenhuisopnames, zagen verzoeker en zijn familie geen andere oplossing dan het land te verlaten. Hoewel er volgens het CGVS nog onduidelijkheden bestaan in verband met de detenties in 2016 en 2017, volstaan de eerdere detenties en martelingen om de verzoeker als vluchteling te erkennen. Deze detenties en martelingen stemmen overeen met artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Nadien gaat verzoeker in op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Vooreerst beargumenteert verzoeker dat hem op basis van de algemene veiligheidssituatie in Gaza de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Het eerste argument hiervoor is dat de informatie gebruikt door het CGVS om een analyse te maken van de veiligheidssituatie in Gaza, met name de COI Focus *“Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 6 maart 2020, onbetrouwbaar en vooringenomen is. Verzoeker stelt hierover het volgende: *“Ten eerste was het rapport gebaseerd op bronnen die dicht bij de Israëlische regering staan en openlijk pro-kolonisten en ultra-orthodoxen zijn. Ten tweede, ondanks een bibliografie waarin mensenrechtenorganisaties zijn opgenomen, wordt er in de tekst van het IOC Focus weinig naar verwezen. Bovendien is het opvallend dat er aanzienlijke verschillen bestaan tussen de inhoud van het CEDOCA-verslag en het verslag Report of a Home Office Fact-Finding Mission Occupied Palestinian Territories: freedom of movement, security and human rights situation Conducted 23 September 2019 to 27 September 2019 Published March 2020, waarnaar het CGRA al verwees in het kader van verzoeken om internationale bescherming van Palestijnse. Deze verslagen zijn gebaseerd op bepaalde gemeenschappelijke bronnen (met name B'tselem, Gisha). In het COI Focus-rapport mobiliseert CEDOCA bronnen die dicht bij de Israëlische regering staan. Zo heeft COI Focus bijvoorbeeld meer dan 28 van de 189 voetnoten⁵ het "ITIC", het Meir Amit Intelligence and Terrorism Information Center, gemobiliseerd. Het bedrijfsdoel van deze organisatie is op de website als volgt gedefinieerd: "Het Informatiecentrum wordt beheerd Colonel Reuven Erlich. Het doel van het Centrum is het verzamelen, onderzoeken en verspreiden van informatie op het gebied van inlichtingen en terrorisme". Deze bron wordt vrijwel uitsluitend gebruikt in de algemene beschrijving van het conflict en in het bijzonder onder het titel "de huidige staat van het conflict". Op vier pagina's van het IOC wordt deze bron twintig keer gebruikt (pp. 9-12). Deze bron wordt ook gebruikt om rekening te houden met raketvuur vanuit de Gazastrook naar Israël. Het voortdurende gebruik van een bron die ondergeschikt is aan de Israëlische regering is problematisch, omdat het leidt tot vooringenomenheid in de conclusies en de beschrijving van de situatie. Bij het opstellen van het rapport is geen gebruik gemaakt van bronnen die verband houden met de Palestijnse regering.”*

Verzoeker vermeldt dat *“De voorstelling van feiten en context is dus fundamenteel verschillend in de twee rapporten Home Office en COI Focus.”* en dat het verslag van de Home Office verwijst naar het verslag van de onafhankelijke onderzoekscommissie van de VN over de demonstraties in Gaza in 2018.

Verzoeker citeert daarna uit het rapport van de Home Office betreffende de Palestijnse slachtoffers in het kader van de *“Grote Mars van de Terugkeer”*, de onderdrukking van demonstraties, het misbruik van dodelijke wapens, en het buitensporig gebruik van geweld door het Israëlisch leger. Het Home Office rapport stelt dat het aantal Palestijnse slachtoffers in 2019 daalde doordat de protesten in omvang verminderden terwijl de COI Focus de daling toeschrijft aan het gebruik van een minder dodelijk wapen door het Israëlisch Defensieleger. CEDOCA baseert zich hiervoor op de bron *“Arutz Sheva”*, een ultraorthodox mediakanaal dat de stemmen van ultraorthodoxen en kolonisten vertegenwoordigt en dus niet objectief is.

Verzoeker stelt hierna: *“In dit verband is verzoeker van mening dat de informatie in de COI Focus met bijzondere voorzichtigheid moet worden behandeld. Bovendien verbaast het verzoeker dat de informatie in het rapport van het ministerie van Binnenlandse Zaken niet is gebruikt bij de analyse van de veiligheidssituatie in Gaza, terwijl verweerder op basis van dat rapport een analyse van zijn persoonlijke angsten heeft gemaakt. De verweerder lijkt het rapport van het ministerie van Binnenlandse Zaken soms te beschouwen als een geldige en betrouwbare bron als het gaat om de zaak van het openbaar ministerie, maar niet als het gaat om de zaak van de verdediging.”*

De informatie gebruikt in de COI Focus is volgens verzoeker bovendien niet actueel, daar de COI focus op 25 februari 2020 werd afgesloten terwijl de Verenigde Naties op 24 februari 2020 nog een persbericht publiceerde waarin in het kader van gewelddadige gebeurtenissen van de dag ervoor gewezen werd op de fragiliteit van de situatie in Gaza. Het verzoek om internationale bescherming van verzoeker moet in het kader van deze vluchtige context worden beoordeeld.

Vervolgens maakt verzoeker een analyse van de veiligheidssituatie in Gaza. Verzoeker citeert uit een arrest van de Raad van 8 april 2019, en verwijst naar vier arresten van de Verenigde Kamers (arresten nr. 228.949 van 19 november 2019, nr. 228.946 van 19 november 2019, nr. 228.888 van 18 november 2019 en nr. 228.889 van 18 november 2019). Hij citeert uit het arrest 228.946 van 19 november 2019 betreffende de veiligheidssituatie in Gaza in 2019 en het belang van de inachtneming van de persoonlijke omstandigheden van verzoeker bij het bepalen van zijn risico in verband met het willekeurig geweld in Gaza. Hierna citeert hij uit de COI Focus *“Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 6 maart 2020 betreffende het geweld van de Israëlische strijdkrachten ten aanzien van de manifestaties en in de bufferzone, dat voornamelijk lokale bewoners, boeren en vissers treft. Verzoeker voert aan: *“Volgens het Internationale Comité van het Rode Kruis: “Israel considers Gazans as subjects of an enemy entity”. Het aantal Palestijnse slachtoffers lijkt deze constatering te bevestigen. Volgens het rapport van het jaar 2018 van de United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (OCHA) zijn 295 Palestijnen gedood en werden 29,000 Palestijnen gewond.”* Nadien citeert verzoeker uit het OCHA rapport van 12 februari 2020 betreffende het aantal Palestijnen dat door toedoen van de Israëlische strijdkrachten overleed of gewond geraakte in 2019. Verzoeker verklaart dat de COI Focus waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, gepubliceerd werd in september 2019 en stelt dat er sinds de publicatie van dit verslag een aanzienlijk aantal doden en gewonden gevallen zijn. Verzoeker citeert nadien het *“Palestinian Center for Human Rights”* en stelt dat er sinds september 2019 45 Gaza burgers gedood en 1276 gewond zijn. Hierna gaat verzoeker in op de details van deze incidenten en concludeert hij dat deze aantallen slachtoffers tussen september 2019 en augustus 2020 wijzen op een zware escalatie van het geweld. Verzoeker verwijst ook naar informatie van het *“Israeli Information Center for Human Rights in the Occupied Territories (B'Tselem)”* dat wijst op de vele verlammingen en amputaties ten gevolge van de onderdrukking van de manifestaties door het Israëlisch leger. Daarnaast vinden er nog steeds intimidaties plaats door de Israëlische strijdkrachten op landbouwgronden en tegen Palestijnse vissers, hetgeen het CGVS vermeldde in de bestreden beslissing. Het CGVS geeft ook toe dat de Israëlische strijdkrachten zich richten op vreedzame manifestanten. Verzoeker concludeert dit deel door te stellen dat hij louter door zijn aanwezigheid in de Gazastreek een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon.

Nadien gaat verzoeker in op zijn persoonlijke omstandigheden. Indien de Raad van mening is dat de analyse van het CGVS over de veiligheidssituatie dient te worden gevolgd, meent verzoeker immers dat hij bij terugkeer naar Gaza specifiek zou worden geraakt omwille van het feit dat hij reeds, tijdens zijn werk op zijn landbouwgronden, gewond raakte door de Israëlische bombardementen tijdens de oorlog van 2014 en een landbouwer is wiens gronden zich naast de bufferzone bevinden.

Verzoeker vermeldt statistieken van het "Palestinian Center for Human Rights" die documenteren dat het Israëlijs leger regelmatig beschietingen uitvoert op landbouwgronden in Gaza en citeert uit een artikel van Reuters betreffende een landbouwer die stelt zijn leven te riskeren door te verbouwen op zijn gronden dichtbij de grens. Hierna citeert verzoeker uit de COI Focus van 6 maart 2020 betreffende de bufferzones, de vrees van landbouwers die er hun grond hebben betreffende hun veiligheid en levensonderhoud, en het aantal slachtoffers onder de landbouwers die er hun gronden bewerken. De specifieke omstandigheden van verzoeker werden niet in rekening genomen door het CGVS, hoewel het CGVS op de hoogte is van de situatie van landbouwers in Gaza.

Nadien beargumenteert verzoeker dat hem op basis van de humanitaire situatie in Gaza en de mogelijkheid om er gezondheidszorgen te krijgen de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Verzoeker citeert uit een rapport van de Verenigde Naties van 2012 waarin een voorspelling werd gemaakt van de moeilijke humanitaire situatie van Gazanen in 2020.

Verzoeker haalt betreffende de levensomstandigheden in Gaza aan: "In oktober 2019, maakte de journalist Jonathan Cook de balans op van de voorspellingen van UNRWA en schreef: "Volgens de meeste studies is Gaza al onbewoonbaar voor het overgrote deel van de bevolking. Maar nu de VN-termijn van volgend jaar nadert, staat Israël voor een moeilijke keuze. Gezien de "logica van de eliminatie" in het hart van koloniale ideologieën zoals het zionisme, moet Israël (...) een van de drie wegen naar de inwoners van Gaza kiezen: genocide, etnische zuivering of apartheid. Maar als, zoals de VN zegt (...), Gaza op het punt staat onbewoonbaar te worden, dan zal apartheid binnenkort geen optie meer zijn. Het opsluiten van 2 miljoen mensen in een onbewoonbare gevangenis is geen apartheid meer, maar een langzame genocide" (stuk 4, p. 21). Volgens deze journalist leeft de helft van de bevolking van Gaza onder de armoedegrens, met minder dan 4,60 dollar per dag. Een derde van de bevolking leeft in extreme armoede (stuk 4, p. 14). De bevolking van Gaza wordt onderworpen aan een caloriearm dieet door middel van een strafblokkade (stuk 4, p. 13). De Euro-Mediterranen Human Rights Monitor deelde in januari 2020 een analyse van de gevolgen van de 14-jaar durende Israëlijsche blokkade (stuk 9). Als gevolg van de Israëlijsche blokkade: "Since the imposition of the blockade, the number of businesses in Gaza has decreased from 3,500 to 250 [...] A consequence of the closure and downsizing of businesses and factories, as well as tens of non-profit organizations, is for the unemployment rate in Gaza now to keep rising until now it is among the highest in the world—increasing from about 23% in 2005 to nearly 52% at the beginning of 2020. Among youth, unemployment has soared to 67.5%. More than 71% of Gaza families are food-insecure, leaving four out of every five people reliant on financial aid. The poverty rate now stands at about 54%—more than double than the West Bank. » (stuk 9, p.22)".

Aangaande de toegang tot gezondheidszorg in Gaza, voert verzoeker aan: "Met betrekking tot de toegang tot de gezondheidszorg, schreef Jonathan Cook dat: "De gezondheidssector van Gaza is ingestort onder de gecombineerde druk van meer dan een decennium van blokkade en een reeks militaire stakingen. [...] Watervervuiling en gebrek aan afvalwaterzuivering dreigen ernstige epidemieën te veroorzaken, zoals cholera en difterie, vooral bij kinderen. Tot nu toe heeft het vaccinatieprogramma van de UNRWA deze epidemieën grotendeels ingeperkt. Maar aangezien de Verenigde Staten sinds 2018 de financiering van het vluchtelingenagentschap hebben veiminderd en er een tekort aan antibiotica is, is het risico van besmetting toegenomen" (stuk 4, p. 19). Volgens Euro-Med werd de toegang tot medische zorg voor de Gazanen ook vermindert omwille van een gebrek aan infrastructuur en medische benodigdheden: "Terwijl het tekort aan essentiële geneesmiddelen in Gaza in 2005 slechts ongeveer 16% bedroeg, heeft de daaropvolgende blokkade de tekorten dramatisch opgedreven en in januari 2020 meer dan 52% bereikt. En 71% van de benodigde medicijnen die van vitaal belang zijn voor kinderen en hun moeders zijn niet beschikbaar. [...] Ook het aantal beschikbare bedden per 1.000 personen is gedaald van drie in 2005 tot slechts 1,4 in het begin van 2020. Patiënten die een electieve chirurgische ingreep nodig hebben, moeten tot 16 maanden wachten, vergeleken met drie maanden in 2005" (stuk 9, p.33)."

Verzoeker vermeldt dat het coronavirus verschrikkelijke gevolgen zal hebben voor de Gazastrook wegens het tekort aan medische benodigdheden en citeert de krant Haaretz, die een analyse maakte van de gevolgen van de verspreiding van het coronavirus in Gaza. In deze omstandigheden en in geval van terugkeer naar Gaza zou verzoeker een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Vervolgens poogt verzoeker de argumenten van de bestreden beslissing betreffende zijn problemen met Hamas te weerleggen:

“Het CGVS stelde in de bestreden beslissing vast dat de problemen van 2011, van 2012, 2013, 2014 en 2015 “geenzins weerhouden worden als uw directe vluchtaanleiding naar België.” Het CGVS twijfelt niet de waarheid van de verklaringen van verzoeker over de incidenten, die tijdens die periode gebeurden. Het CGVS samengevatte die incidenten in de bestreden beslissing als gevolg: “2011 (waarbij u gearresteerd en gefolterd werd omwille van de brandende jeep en een mes aanval op u werd uitgevoerd) 2013 en 2013 (waarbij u verschillende malen werd gearresteerd) 2014 (u geraakt gewond door een Israëliisch bombardement tijdens de oorlog en werd later opgeroepen door de kritiek die u hof geuit op Hamas in het ziekenhuis) 2015 (u werd meermaals gearresteerd)” Zoals geschreven onder titel III. 1 zijn die elementen relevant om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker te analyseren. Die tonen aan dat verzoeker veel mishandeld en gemarteld wordt en dat hij voor zijn leven heeft gevreesd. Het CGVS heeft geen rekening gehouden van die elementen die cruciaal zijn in het relaas van verzoeker.”

“Over de incidenten in verband met de poging van verzoeker om een visum aan het consulaat van de VS in Jerusalem stelde het CGVS vast dat: “ Hoewel u op 17 november 2016 de Gazastrook had verlaten en u naar Israël trok, keerde u diezelfde dag nog vrijwillig terug naar de Gazastrook. Dergelijk handelen, samen met de vaststelling dat u nadien nog tot augustus 2017 in de Gazastrook verbleef, is geenzins in overstemming te brengen met een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit de feiten voorafgaand aan uw vertrek naar Israël op 17 november 2016 kan dan ook anno 2020 geen actueel risico afgeleid worden.” Het CGVS kan niet in die analyse worden gevolgen om de volgende reden: Verzoeker, als inwoner van Gaza heeft geen mogelijkheid om in Israël te blijven. Om de vergunning te kunnen krijgen om voor één dag op de Israëlische grond te kunnen zich bewegen moest verzoeker een zware procedure volgen. Verzoeker mocht in geen geval op de Israëlische grond te blijven. Hij liep het risico op deportatie of een strafrechtelijke veroordeling. Op 17 november 2016 probeerde verzoeker Gaza te verlaten omwille van zijn vorige problemen dat hij met Hamas kende. De overweging van het CGVS dat hij tot augustus in Gaza is gebleven, is dan ook geenzins relevant. Vooral omdat verzoeker al lang in detentie was en al had geprobeerd het grondgebied via het Rafah-punt te verlaten. Die vaststelling van het CGVS toont duidelijk het gebrek aan kennis over de situatie waarin de inwoners van Gaza wonen.”

“Het CGVS stelt verder dat: “ Wat betreft uw ondervragingen voor en na uw trip naar Israël in november 2016 dient opgemerkt te worden dat deze problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U werd immers gewoon ondervraagd en nadien vrijgelaten” (NPO II, p. 5-6).” Het blijkt ervan dat het CGVS heeft vergeten dat verzoeker al door dezelfde organisatie gemarteld en mishandeld werd. Dat zij sinds 2011 verzoeker onder druk zetten. Die ondervraging en detentie is een opnieuw poging om verzoeker te intimideren. Tijdens die detentie werden geen van zijn basis mensenrechten gerespecteerd. Hij mag geen insuline voor zijn diabetes nemen. Die detentie gebeurt in schending van zijn basisrechten en vrijheden. Hij wist niet hoelang hij moest blijven.”

“Het CGVS stelde verder vast dat geen geloof kan gehecht worden aan zijn arrestatie in mei 2017 toen hij zijn landbouwgronden aan het irrigeren was. “Zo heeft u nagelaten deze gebeurtenis, die nochtans net voor uw vertrek plaatsvond en de directe aanleiding is voor u w vertrek uit Gaza, op DVZ te vermelden”. Zoals verzoeker het tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft verklaard, heeft hij de mogelijkheid bij DVZ niet gehad (NOP II, p. 13): “ Laatste aanhouding maandenlang vastgehouden zwaar gemarteld, vluchtaanleiding niet verteld bij DVZ? Kan u dat verklaren? Ik kreeg geen tijd om alles te vertellen. Ik heb gevraagd om verder te vertellen ze zeiden nee later je rijgt de kans. ” Verzoeker probeerde ook spontaan tijdens zijn eerste persoonlijke onderhoud te zeggen dat hij niet genoeg tijd heeft gekregen tijdens het gesprek bij DVZ (NOP I, p.2, verzoeker benadrukt): “Gesprek DVZ goed verlopen? Redelijk. Het was heel kort. Ik kon niet uitgebreid vertellen. Heeft u samengevat - want dat is daar de bedoeling- alle reden kunnen vertellen die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek uit de Gazastrook ? ik heb inderdaad de hoofdreden verteld maar geen details. [...] Ik was de laatste op DVZ. het was 4 uur en ik moest weg man”. Het blijkt ervan duidelijk dat verzoeker niet genoeg tijd kreeg om rustig alle de elementen van zijn verhaal uit te leggen. Die vaststelling van het CGVS is in dit verband niet relevant.”

“Het CGVS stelde vast dat: “Bovendien werd u op DVZ nadat u gevraagd was om een kort overzicht te geven van alle elementen die geleid hebben tot uw vertrek uit uw land van herkomst gevraagd of u nog andere, dan de reed aangehaalde problemen kende met de autoriteiten of medeburgers. U antwoorde hier negatief op.” Inderdaad, wat het CGVS niet heeft begrepen is dat verzoeker een probleem met Hamas heeft. Hamas heeft sinds 2011 pogingen gemaakt om hem te intimideren en controleren. De problemen van verzoeker zijn altijd dezelfde geweest.

Als hij werd gevraagd 11 Hebt u naast deze door u aangehaalde problemen nog problemen gehad met uw autoriteiten?" maakte voor hem geen zin "ja" te antwoorden. Wat wel logisch is."

"Het feit dat familieleden van verzoeker kwam hem in het ziekenhuis bezoeken vind het CGVS ongeloofwaardig. Verzoeker werd altijd vrijgelaten sinds 2011. Als zijn gezondheidstoestand verslechterde werd hij bij het ziekenhuis gebracht. Het is in dit context niet ongeloofwaardig dat zijn familie toestemming kreeg om hem te bezoeken. Bovendien, zoals verzoeker het verklaarde tijdens zijn persoonlijke onderhoud is er in Gaza veel corruptie problemen (NOP I, p. 11). Het is mogelijk dat de familieleden van verzoeker een weg hebben gevonden om hem te kunnen in het ziekenhuis gaan bezoeken (backchich, kennissen, netwerk, ...)."

Verzoeker concludeert dat de argumenten van het CGVS niet voldoende zijn om zijn vrees als niet actueel of ongegrond te beschouwen, daar zij slechts betrekking hebben op details van zijn relaas. Zelfs als ze gegrond kunnen worden beschouwd, worden de mishandelingen van vóór november 2016 niet betwist. Verzoeker komt dus in aanmerking voor een internationale beschermingsstatus. Indien de Raad oordeelt dat er nog steeds onduidelijke aspecten zijn in het asielaanvraag, vraagt verzoeker om de beslissing te vernietigen.

Ten laatste gaat verzoeker in op de mogelijkheid tot effectieve terugkeer naar Gaza. Verzoeker haalt eerst aan dat het CGVS de terugkeer naar de Gazastrook enkel voorziet via de grensovergang Rafah, en dit na een doorkruising via land in een uiterst gevaarlijke zone in Egypte, waar Palestijnen geen verblijfsrecht hebben, en niet via de grensovergang Erez in Israël. Verzoeker stelt hierover: *"Een analyse van de grondbeginselen van het internationaal humanitair recht en de oorlogsvoering maakt het echter mogelijk deze weg te diskwalificeren. De Gazastrook is inderdaad, net als de Westelijke Jordaanoever, een door Israël bezet gebied. Zo is de staat Israël, de bezettingsmacht, overeenkomstig het internationaal humanitair recht verantwoordelijk voor het bieden van bescherming en diensten aan de door het internationaal humanitair recht beschermde bevolking, in het bijzonder de burgerbevolking van de Gazastrook. Volgens het oorlogsrecht is Israël als bezettingsautoriteit ook verantwoordelijk voor de grenscontrole. Met andere woorden, als gevolg van de Israëlische bezetting van het grondgebied van de Gazastrook behoort de verantwoordelijkheid voor de grenscontroles in de Gazastrook niet tot Egypte of Hamas, die als een terroristische organisatie wordt beschouwd. Indien zij voornemen het internationaal humanitair recht na te leven, en dus België niet in strijd willen brengen met het standpunt dat het voor de Verenigde Naties inneemt, kan de verdachte geen terugkeer naar de Gazastrook via de grensovergang bij Rafah in overweging nemen. Juridisch gezien kan zij zich een dergelijke terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen naar Gaza alleen maar voorstellen met legale middelen, dat wil zeggen via een grensovergang die volledig door Israël wordt gecontroleerd via de grensovergang Erez."*

Vervolgens analyseert verzoeker de terugkeer via de grensovergang Rafah vanuit het standpunt van de veiligheidssituatie en stelt hij dat de veiligheidssituatie er volatiel is, dat er op 1 mei 2020 een terroristische aanslag plaatsvond, en citeert hij uit een artikel van Al-Monitor van 7 mei 2020 betreffende de strijd tegen het terrorisme in de Sinai.

Ten derde voert verzoeker aan dat de Raad reeds heeft geoordeeld dat de vraag van openheid en toegankelijkheid van de grensovergang bij Rafah een essentieel element bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming voor de inwoners van de Gazastrook is en dat Palestijnen die naar Gaza willen terugkeren na de sluiting van deze grensovergang gedwongen zijn om in een land te blijven waar ze geen verblijfs- of verplaatsingsrecht hebben en onder controle van het Egyptische leger blijven, om te concluderen dat *"In dergelijke omstandigheden van onveiligheid, gevaar en willekeur is het niet serieus mogelijk om te concluderen dat een mogelijke terugkeer naar Gaza mogelijk is."* Afsluitend stelt verzoeker nog dat de Egyptische autoriteiten in het kader van de coronapandemie maatregelen hebben genomen om het vrij verkeer op hun grondgebied te beperken, hetgeen in overweging moet worden genomen bij het beoordelen van de mogelijkheid om via Egypte terug te keren naar Gaza. *"The Times of Israel"* rapporteerde op 15 maart 2020 dat de Rafahgrens op 14 maart 2020 werd gesloten om de besmetting door het coronavirus tegen te gaan. De enige mogelijke terugkeer is dan ook via rechtstreekse vlucht van Brussel naar Tel Aviv en door de door de bezetter Israël gecontroleerde Erez-doorgang.

Verzoekende partij vraagt om in hoofdbeoordeling de vluchtelingstatus of de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing CGVS van 27 april 2020;
2. Beslissing van het bureau voor juridische bijstand van 4 mei 2020;
3. "2018: More casualties and food insecurity, less funding for humanitarian aid", OCHA, 27 december 2018, <https://www.un.org/unispal/document/2018-more-casualtiesand-food-insecurity-less-funding-for-humanitarian-aid-ocha-press-release/>, bezocht op 29 mei 2020;
4. « Gaza rendu inhabitable: le moment de vérité », J. Cook, le 29 octobre, <http://www.chroniquepalestine.com/gaza-rendu-inhabitable-le-moment-deverite/>, consulté le 9 mars 2020;
5. Uittreksel uit « Weekly Report On Israeli Human Rights Violations in the Occupied Palestinian Territory », tussen 12 september 2019 tot 18 maart 2020, <https://pchrghaza.org/en/?cat=47> bezocht op 22 maart 2020;
6. Shoot and abandon: 155 amputees and 27 paralyzed in two years: How Israel punishes those who dare protest the siege of the Gaza Strip, B'tselem, 30 januari 2020, <https://www.btselem.org/firearms/20200130-shoot-and-abandon-in-gaza-155-amputees-and-27-paralyzed-in-two-years-of-protests>, bezocht op 28 februari 2020;
7. Uittreksel "Two Authorities, One Way, Zero Dissent: Arbitrary Arrest and Torture Under the Palestinian Authority and Hamas", Human Rights Watch, 20 oktober 2018; <https://reliefweb.int/report/occupied-palestinian-territory/two-authorities-one-way-zero-dissent-arbitrary-arrest-and-torture> bezocht op 9 maart 2020;
8. "Casualties \ Thousands killed in conflict-related incidents", OCHA, 12 februari 2020, <https://www.ochaopt.org/content/casualties-thousands-killed-conflict-relatedincidents>, bezocht op 11 maart 2020;
9. "Gaza: The Dead-Zone. How life in the Gaza Strip changed over 14 years of Israel's strangling blockade", Euro-Mediterranean Human Rights Monitor, 28 januari 2020, <https://euromedmonitor.Org/en/article/3343/Gaza:-The-Dead-Zone-How-life-in-the-Gaza-Strip-changed-over-14-years-of-Israel%E2%80%99s-strangling-blockade>, bezocht op 11 maart 2020;
10. "Coronavirus in Gaza: A Death Sentence for Caged Palestinians", Haaretz, 12 maart 2020, <https://www.haaretz.com/middle-east-news/.premium-coronavirus-in-gaza-a-death-sentence-for-caged-palestinians-1.8667596>, bezocht op 11 maart 2020;
11. "Hamas-run Gaza government shuts Egypt crossing to travelers amid virus crisis", The Times of Israel, 15 maart 2020, <https://www.timesofisrael.com/hamas-run-gaza-governments-huts-egypt-crossing-to-travelers-amid-virus-crisis/>, bezocht op 23 maart 2020;
12. « Coronavirus : un premier décès recensé à Gaza », Le Vif, 23 mai 2020 https://www.levif.be/actualite/international/coronavirus-un-premier-deces-29recense-a-gaza/article-news-1291883.html?cookie_checks=1590352782, bezocht op 24 mei 2020;
13. Google maps printscreen, landbouwgronden van verzoeker;
14. « L'ONU s'efforce de restaurer le calme à Gaza où la situation dégenère », ONU INFO, 24 februari 2020, <https://news.un.org/ff/storv/2020/02/1062461>, bezocht op 6 mei 2020;
15. Uittreksel Report of a Home Office Fact-Finding Mission Occupied Palestinian Territories: freedom of movement, security and human rights situation Conducted 23 September 2019 to 27 September 2019, Mars 2020, https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/870838/OPTs_-_FFM_report_PDF.pdf, bezocht op 6 mei 2020;
16. "Gaza farmers return to their lands along volatile Israeli Border", Reuters, 5 februari 2020, <https://www.reuters.com/article/us-israel-palestinians-farmers/gaza-farmers-return-to-their-lands-along-volatile-israeli-border-idUSKBNIZZ12R>, bezocht op 25 mei 2020;
17. "Terrorists in Sinai increase attacks during Ramadan", Al-Monitor, 7 mei 2020, <https://www.al-monitor.com/pulse/originals/2020/05/egypt-army-sinai-terroristattacks-ramadan.html>, bezocht op 25 mei 2020.

3.1. Nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt een aanvullende nota neer dd. 18 september 2020 waarin hij nieuwe elementen aanbrengt die moeten aantonen dat het onmogelijk blijkt om naar de Gazastrook terug te keren. Verzoeker geeft een actualisatie van de veiligheidssituatie, die samen met de socio-economische situatie en de vluchtmotieven van verzoeker, dwingende omstandigheden vormen die een terugkeer naar Gaza op heden onmogelijk maken.

Uit de officiële website van het Palestijnse Ministerie van Binnenlandse Zaken en Nationale Veiligheid blijkt dat de grensovergang te Rafah momenteel gesloten is, hetgeen bevestigd wordt door verwerende partij in haar COI Focus "Territoires palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza" van 3 september 2020. Verzoeker citeert uit deze COI Focus betreffende de bijna permanente sluiting van de grensovergang te Rafah. Verzoeker stelt zich ook vragen over de mogelijkheid van een doorreis door Egypte rekening houdend met de omstandigheden van de Covid-19 pandemie.

Hierna gaat verzoeker in op het feit dat Gaza ondertussen getroffen is door de Corona-pandemie, hetgeen verregaande gevolgen heeft voor de al precaire economische en humanitaire situatie. Het gezondheidssysteem in Gaza heeft niet voldoende capaciteit om Covid- 19-zieken te hospitaliseren, testen te doen en de verspreiding van het virus een halt toe te roepen. De elementaire levensomstandigheden gaan door de situatie eveneens achteruit. De water- en elektriciteitstoevoer is gebrekkig, waardoor bewoners hun elementaire basisbehoeften niet kunnen vervullen. Verzoeker citeert uit een rapport van International Crisis Group van 9 september 2020 waarin gerapporteerd wordt over de rampzalige gevolgen van de Covid- 19 uitbraak in de Gazastrook in het licht van de algemene levensomstandigheden, de veiligheidssituatie en de het gebrekkige gezondheidssysteem. Dit alles is volgens verzoeker dan ook het gevolg van de Israëlische bezetting van de Gazastrook die in strijd is met het internationaal humanitair recht. Daarenboven roept het ernstige vragen op met betrekking tot de mogelijkheid voor UNRWA om in levensomstandigheden te voorzien die stroken met de opdracht waarmee het belast is. Verzoeker citeert uit een artikel van "Plateforme Palestine" van 2 september 2020 De krant "Le Figaro" rapporteert bovendien een hoog aantal zelfmoorden en zelfmoordpogingen in de Gazastrook en dit ten gevolge van de moeilijke levensomstandigheden en het gebrek aan vrije meningsuiting, alsook een hoge armoedegraad, werkloosheidsgraad en nood aan bijstand onder bevolking van Gaza.

Verzoeker concludeert dat dit nieuwe elementen zijn die de kans om als vluchteling erkend te worden aanzienlijk verhogen aangezien het onmogelijk is om terug te keren naar de Gazastrook. Bovendien legt verzoeker voldoende elementen voor om aan te tonen dat hij in de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terecht komen. Verzoeker verwijst ook nog naar arrest 238.969 van 24 juli 2020 van de Raad en wijst erop dat de rechter de noodzaak benadrukt om nieuwe informatie te verzamelen over de risico's van vervolging in Gaza door mensen die zich verzetten tegen het bestuur van Hamas, zoals verzoeker.

Verzoeker voegt aan het aanvullende verzoekschrift de door hem aangehaalde artikels en weblinks toe.

3.2. Verwerende partij legt een aanvullende nota neer dd. 30 september 2020 waarin in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: "COI Focus Palestine. Retour dans la Bande de Gaza » van 3 september 2020 en « COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire » van 6 maart 2020.

4. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedurerichtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "*Kwalificatierichtlijn*") en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Voorafgaande opmerking

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, zoals UNRWA, van de vluchtelingenstatus dienen uitgesloten te worden. De Raad stelt vast dat verzoeker verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, dat hij familie oorspronkelijk uit de Gazastrook afkomstig is, dat hij niet bij UNRWA geregistreerd is en nooit de bijstand van UNRWA heeft genoten (notities persoonlijk onderhoud I, p. 3). Verzoeker was nooit geregistreerd bij UNRWA en de bestreden beslissing onderzoekt de nood aan bescherming van verzoeker derhalve terecht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.3. De kern van verzoekers vluchtrelaas kan worden samengevat als volgt. Volgens zijn verklaringen werd verzoeker in 2007 door Hamas verboden zijn gronden te bewateren omdat Hamas een rakettenplatform op de grond van verzoeker had geïnstalleerd. In de zomer van 2011 trof verzoeker een brandende burgerjeep aan op zijn grond. Terwijl hij deze probeerde te blussen ontstond er een conflict met leden van Al Qassam die de auto in het waterreservoir van verzoeker wilden duwen. Verzoeker werd drie dagen vastgehouden en mishandeld door Al Qassam en nadien nog een week ondervraagd en gefolterd door de binnenlandse veiligheidsdienst. Na zijn vrijlating werd verzoeker verplicht zich nog regelmatig te melden bij Al Qassam. Eind december 2011 werd verzoeker telefonisch bedreigd omdat hij niet naar het vrijdaggebed was gekomen omdat hij niet akkoord was met de daar verkondigde boodschap. Op 20 december 2011 werd verzoeker aangevallen met een mes. Zijn moeder kreeg hierop een hersenberoerte en overleed op 2 februari 2012. Verzoeker werd even later opgeroepen en ondervraagd over de mesaanval. In 2013 werd verzoeker meerdere malen, gelijktijdig met anderen, gearresteerd zonder duidelijke oorzaak. In hetzelfde jaar werd hij gediagnosticeerd met diabetes. In juli 2014 geraakte de verzoeker aan zijn been gewond tijdens de oorlog met Israël. Hamas vuurde raketten af vanuit de nabijheid van het huis van verzoeker, waardoor Israël naar deze locatie het vuur beantwoordde. Zijn huis en landbouwgronden geraakten beschadigd door het geweld. In het ziekenhuis beschuldigde verzoeker enkele leden van Hamas dat ze de schuld hadden van de oorlog. Na de oorlog werd verzoeker aangehouden voor deze uitspraken en zijn medicatie tijdens zijn gevangenschap ontzegd. In 2015 werd verzoeker nog meerdere malen aangehouden en werden er hartproblemen bij hem vastgesteld. In 2016 deed hij een mislukte poging om naar Egypte te gaan. Verzoeker ging ook naar Jeruzalem om een visum voor de Verenigde Staten aan te vragen.

In 2016 werd hij verschillende keren aangehouden en ondervraagd, onder andere over de redenen waarom hij zich naar Israël had begeven. Eind mei 2017 was verzoeker 's nachts zijn landbouwgronden aan het irrigeren toen hij enkele gewapende mannen van "*Jihad al Islami*" aantrof. Hij werd door hen meegenomen en overgebracht naar de dienst "*Binnenlandse zaken en Veiligheid*", waar hij van samenwerking met Israël of met de Palestijnse Autoriteit werd beschuldigd. Verzoeker werd gedurende lange tijd vastgehouden en mishandeld. Zijn gezondheid leed hieronder. Verzoeker kreeg bezoek van een arts in zijn cel en werd tweemaal naar het ziekenhuis overgebracht. Bij het eerste ziekenhuisbezoek kreeg hij bezoek van zijn familie, die de documenten voor een vertrek uit Gaza begonnen te regelen. Tijdens het tweede ziekenhuisbezoek in augustus 2017 verliet verzoeker het ziekenhuis en vertrok rechtstreeks naar de grensovergang te Rafah. Verzoeker verliet op 17 augustus 2017 de Gazastrook. Na het vertrek van verzoeker kende zijn broer problemen en belandde deze in het ziekenhuis.

5.4. Na grondige lezing van het administratief dossier, het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, komt de Raad tot volgende vaststellingen met betrekking tot verzoekers vluchtmotieven.

Verzoeker legt zijn origineel paspoort en zijn originele identiteitskaart neer en toont hiermee zijn identiteit, herkomst en recent verblijf in de Gazastrook en reisweg voldoende aan. Deze elementen worden *in casu* evenmin betwist door verwerende partij. Verzoeker legt verder verschillende documenten neer die zijn gezinstoestand, medische problemen (hartproblemen, diabetes, verwondingen aan voet en schouder), pogingen om Gaza te verlaten, verzending van zijn documenten en reisweg staven.

De Raad stelt vast dat verwerende partij de door verzoeker aangevoerde problemen in 2011 (arrestatie en foltering omwille van de brandende jeep en een mesaanval in 2011), 2012 en 2013 (verschillende arrestaties); 2014 (de verwondingen van verzoeker bij een bombardement in 2014, en de latere oproeping van Hamas omwille van de kritiek die verzoeker op hen had geuit in het ziekenhuis); en de verschillende arrestaties in 2015 niet beschouwt als de directe aanleiding voor zijn vlucht naar België in augustus 2017 en wordt het gegeven dat hij op 17 november 2016 de Gazastrook verliet maar diezelfde dag nog terugkeerde en het feit dat hij nog tot augustus 2017 in de Gazastrook verbleef, niet in overeenstemming geacht met een vrees voor vervolging of ernstige schade.

In zoverre het verzoekschrift stelt dat de bestreden beslissing de door verzoeker aangehaalde feiten in de periode 2011 tot 2015 als dusdanig niet in twijfel trekt, stelt de Raad vast, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen actuele vrees voor vervolging door Hamas omwille van de aangehaalde feiten in voormelde periode aannemelijk maakt. Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker het begin van zijn problemen situeert in 2011, toen een brandende jeep op zijn landbouwgrond tot een conflict leidde met Hamas leden, die hem ervan verdachten zich te verzetten tegen Hamas. Verzoeker verklaart dat hij na zijn vrijlating in 2011 een beloftebrief moest tekenen om zich dagelijks te melden bij Hamas, na zijn vrijlating, wat na een maand werd omgezet in een beloftebrief waarin stond dat hij zich moest melden wanneer ze dit van hem vroegen (notities PO II, p. 3). Hoewel verzoeker verklaart daarna verschillende keren per jaar te zijn opgepakt en vastgehouden, legt hij geen enkel document neer waaruit dit kan blijken, terwijl hij zelf verklaart in die gevallen te zijn opgeroepen en er vrijwillig te zijn op ingegaan (notities PO II, p. 4). De Raad stelt vast dat het enige document dat betrekking heeft op zijn beweerde problemen met Hamas de kopie van een oproepingsbrief van 3 oktober 2016 is, waarvan zich een vertaling bevindt in het administratief dossier. Volgens zijn verklaringen had de oproeping betrekking op zijn geplande bezoek aan Israël in november 2016 en werden hem een aantal vragen gesteld, waarna hij opnieuw gewoon kon vertrekken. De Raad stelt vooreerst vast dat het om een kopie gaat, waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en dat het document als reden van de oproeping enkel vermeldt "*vanwege een belangrijke zaak bij ons*", wat verder twijfels doet rijzen over de authenticiteit van het document, en waaruit in elk geval geen verdere conclusies kunnen getrokken worden omtrent de reden of omstandigheden van de oproeping. De bestreden beslissing stelt in dit verband op goede gronden dat dergelijke ondervraging niet zwaarwichtig genoeg is om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker hieromtrent enerzijds bij de DVZ verklaart dat "*ze hebben me verhoord over verschillende zaken en wilden weten wie mij aanzette om hen te bekritisieren*" (vragenlijst CGVS, punt 5) en op het CGVS "*ze hebben me vragen gesteld over alles, over mijn familie, mijn vrienden, ook over handelaars met wie ik samenwerkte, en op het einde vroegen ze wat de reden was dat ik een aanvraag indiende om Israël binnen te gaan*" (notities persoonlijk onderhoud II, p. 5).

De vastgestelde tegenstrijdigheid wordt ongemoeid gelaten in het verzoekschrift, maar kan geenszins gezien worden als een detail in verzoekers asielaanvraag, nu hij, zoals hierna zal blijken, zijn problemen met Hamas toeschrijft aan het feit dat hij zich kritisch uitliet over Hamas.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat Hamas hem, na het incident in 2011 verschillende jaren na elkaar tot 2016 zou hebben opgepakt en gearresteerd omwille van het feit dat hij openlijk kritiek zou geuit hebben op Hamas, zoals hij beweert (vragenlijst CGVS, vraag 1). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart hij hierover dat hij tijdens een preek in de moskee op 20 december 2011 waarin werd opgeroepen om geduld te hebben en dat de weerstand hen zal bevrijden, hij zich omdraaide en naar huis ging omdat hij genoeg had van die grote leugens en daarna, na telefonisch hierover aangesproken te zijn, met een mes werd aangevallen door een persoon op een brommer. Daarnaast stelt hij dat hij in het ziekenhuis, na de bombardementen in 2014 waar hij gewond werd, openlijk kritiek uitte op Hamas tegen Hamas leden die in het ziekenhuis aanwezig waren (notities PO II, p. 4). Uit zijn verklaringen blijken dit de enige twee momenten te zijn waarop hij zich openlijk kritisch uitliet over Hamas. Het lijkt de Raad dan ook niet aannemelijk dat Hamas verzoeker al die jaren zou viseren en tot talrijke arrestaties van verzoeker zou overgaan, op basis van het incident in 2011 en de twee momenten waarop hij zich openlijk, doch in beperkte kring, kritisch zou hebben uitgelaten over Hamas. Het in het verzoekschrift neergelegde rapport van Human Rights Watch kan verzoekers verklaringen hierover niet ondersteunen. Het rapport documenteert weliswaar gevallen van arbitraire arrestaties van personen die zich kritisch uitlaten over Hamas maar dit betreft zonder uitzondering personen die actief zijn op sociale media en hierom specifiek geïdentificeerd worden. Verzoeker is evenwel nooit actief geweest op sociale media en kan zich dus op die grond niet beroepen op een profiel als criticus van Hamas. Verder maakt verzoeker ook geen gewag van enige andere activiteit waaruit zou kunnen afgeleid worden dat hij als een openlijke criticus van Hamas geboekstaafd stond.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker zelf verklaart dat hij in mei 2016 de toestemming kreeg om naar Egypte te reizen (notities PO II, p. 5). De reden waarom hij niet kon doorreizen toen hij zich aan de grensovergang in Rafah aanbood, was volgens zijn verklaringen dat hij geen 1.000 dollar smeergeld kon betalen (notities PO II, p. 5). Toen hij een toelating kreeg om naar de Amerikaanse ambassade te gaan in Israël en via de overgang in Erez de grens overstak werd hem aan de controlepost van Hamas enkel gevraagd naar de reden van zijn bezoek aan Israël en zijn documenten. De Raad stelt vast dat in beide gevallen verzoeker geen problemen kende met Hamas aan de grensovergangen of dat werd getracht hem tegen te houden, hoewel hij al sinds 2011 regelmatig zou zijn opgepakt en gefolterd. Verzoeker verklaart weliswaar dat hij voor zijn vertrek naar Israël ontboden werd door Hamas om de reden van zijn bezoek aan Israël te kennen, maar in het licht van de beweerde foltering en talloze arrestaties die verzoeker zou hebben ondergaan, ondermijnt het gegeven dat Hamas verzoeker niets in de weg zou leggen om een visum aan te vragen waardoor hij uiteindelijk Gaza zou kunnen verlaten, de geloofwaardigheid en minstens de ernst van de beweerde vervolging. In zoverre verzoeker opwerpt dat hij slechts een vergunning voor één dag had in Israël en daarom geen andere keuze had dan terug te keren naar Gaza, doet dit geen afbreuk aan het feit dat hij als dusdanig geen problemen had om Gaza uit en weer in te reizen en dat hij daarna nog tot augustus 2017 in Gaza verbleef en dat dit haaks staat op zijn beweerde jarenlange vervolging door Hamas.

Met betrekking tot zijn beweerde arrestatie in mei 2017 door de Jihad-al-Islami en zijn overdracht aan de Interne veiligheid stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal vast dat aan verzoekers verklaringen geen geloof kan worden gehecht. Zo stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoeker de directe aanleiding voor zijn vlucht, met name de arrestatie in mei 2017 en maandenlange opsluiting op beschuldiging van spionage niet vermeldt in de vragenlijst CGVS. Dat verzoeker niet de mogelijkheid zou gekregen hebben om dit te doen en niet genoeg tijd kreeg om rustig alle elementen van zijn verhaal te doen, zoals gesteld in het verzoekschrift, volstaat niet om het niet vermelden van een van de kernelementen van zijn asielaanvraag te verschonen. Dat verzoeker wel het incident in 2011 uitdrukkelijk vermeldt tijdens het interview met de Dienst Vreemdelingenzaken, maar niet de meest recente aanhouding, ondermijnt de geloofwaardigheid van de ingeroepen feiten. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker er niet in slaagt de pertinente motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot het feit dat hij zonder bewaking in het ziekenhuis werd achtergelaten, te weerleggen. Dat verzoeker zonder bewaking zou worden achtergelaten in het ziekenhuis, strookt niet met zijn verklaring dat hij als verdachte van spionage voor Israël of de Palestijnse autoriteit werd beschouwd. Indien verzoeker inderdaad van dergelijke activiteiten verdacht werd en bovendien, volgens zijn verklaringen als sinds 2011 omwille van zijn kritiek op Hamas verschillende keren per jaar werd gearresteerd en gefolterd werd, is het niet aannemelijk dat verzoeker zomaar zonder enige bewaking in het ziekenhuis zou worden achtergelaten.

De Raad stelt vast dat verzoeker dit motief in de bestreden beslissing ongemoeid laat in het verzoekschrift. Ook het feit dat verzoekers familieleden hem konden bezoeken en daarvoor de toestemming kregen van Hamas is niet geloofwaardig in het licht van zijn verklaringen dat hij sinds mei 2017 zou gearresteerd zijn geweest. Dat er in Gaza veel corruptieproblemen zijn en dat het mogelijk is dat familieleden een weg hebben gevonden om hem te kunnen bezoeken in het ziekenhuis, zoals gesteld in het verzoekschrift, is een loutere bewering die op zich niet kan verklaren waarom verzoeker, die eerst jarenlang zou vervolgd zijn geweest omdat hij openlijk kritiek had geleverd op Hamas en vervolgens in 2017 werd gearresteerd op verdenking van spionage, zomaar ongecontroleerd bezoek zou kunnen krijgen van zijn familieleden. Bovendien biedt dit geen verklaring voor het feit dat verzoeker schijnbaar zonder enig probleem rechtstreeks van het ziekenhuis naar de grensovergang in Rafa is kunnen vertrekken en daar op een legale manier, met gebruikmaking van zijn paspoort de grens heeft kunnen oversteken. Dit ondermijnt ook de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn jarenlange vervolging en veelvuldige arrestaties en opsluiting door Hamas of minstens de ernst ervan, nu hij blijkbaar mits het betalen van smeergeld de grens kon oversteken op 17 augustus 2017, terwijl uit de landeninformatie blijkt dat de controle over de grensovergang in Rafah pas in november 2017 aan de Palestijnse Autoriteit werd overgedragen (COI Focus Retour, p. 11). Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn arrestatie in 2017 en is een bijkomende tegenindicatie van de beweerde vervolging door Hamas.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zijn en dat hij de beweerde vervolging door Hamas niet aannemelijk maakt. Dit volstaat voor de Raad om te besluiten dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

Ook de door verzoeker neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. De bestreden beslissing motiveert hierover op goede gronden het volgende: *Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit, uw afkomst, uw familie, de schade aan uw huis en landbouwgrond door de oorlog van 2014, de problemen van uw broer, uw medische problemen en uw visumaanvraag voor de Verenigde Staten en uw daaruit voortvloeiend bezoek aan Israël zijn elementen die niet worden betwist. De verzendbewijzen van de post bevestigen louter dat u een aantal documenten opgestuurd kreeg. De oproepingsbrief van 3 oktober 2016 kan de vaststelling dat deze feiten niet zwaarwichtig genoeg zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade niet wijzigen.* De Raad stelt vast dat deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier niet betwist worden in het verzoekschrift, en maakt deze tot de zijne.

Bijgevolg besluit de Raad dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade.

Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt.

6.3. Voor zover verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze aan de basis liggen van zijn vraag om als vluchteling te worden erkend, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de *goodwill* van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

6.4. Verzoeker stelt dat de humanitaire situatie in Gaza een risico vormt om aan ernstige schade te worden blootgesteld en verwijst daarvoor naar een studie van de VN gepubliceerd in 2012 over de toekomst van Gaza waarin gesteld werd dat de situatie in 2020 in Gaza nog slechter zou worden, een artikel van J. Cook van 2019, een analyse van de Euro-Mediterranean Human Rights Monitor van januari 2020. Verder stelt verzoeker, onder verwijzing naar een artikel in de krant Haaretz dat de uitbraak van het coronavirus verschrikkelijke effecten zal hebben op de Gazastrook omwille van het gebrek aan medische benodigdheden.

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 32). Dit artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook geïnterpreteerd worden in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het EHRM hanteert inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken een aantal principes (EHRM, *J.K. e.a. v. Zweden*, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde mishandeling een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *F.G. e.a. v. Zweden*, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, *H.L.R. v Frankrijk*, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, *J.K. e.a. v. Zweden*, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, § 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanne er ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch aan mishandeling wordt onderworpen, is het in beginsel niet noodzakelijk om bewijs van persoonlijke risicofactoren voor te leggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

De Raad betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza, maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in Gaza. Echter, uit de COI Focus "Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures" van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker moet bijgevolg aantonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers persoonlijke omstandigheden in de Gazastrook, naar omstandigheden, behoorlijk zijn. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing hierover op goede gronden het volgende stelt: "Zo woonde u in Gaza in het huis dat eigendom is van uw familie (NPO I p. 7). Hoewel dit beschadigd raakte tijdens de oorlog van 2014, slaagde u er wel in deels herstellingen uit te voeren, zodat de keuken, één slaapkamer en de badkamer opnieuw konden gebruikt worden (NPO I p. 9-10). Tevens beschikte u over een generator en een zonnepaneel om elektriciteitsonderbrekingen op te vangen en via een vat van 1000 liter kon u drinkbaar water opslaan (NPO I p. 7, 9). U behaalde een universitair diploma bedrijfsbeheer (NPO I p. 3). U werkte in de landbouw en gaf aan dat de opbrengst hiervan voldoende was om uw familie te onderhouden. Tevens gaf u aan hier opnieuw aan de slag te kunnen bij een terugkeer naar Gaza (NPO I p. 4 en p. 7).

U ontving een compensatie ter waarde van 5050,02 dollar deels cash, deels in materiaal, voor de schade opgelopen door de oorlog van 2014. Hiermee kon u alle opgelopen schade stap voor stap herstellen (NPO I p. 13)". De Raad stelt vast dat het verzoekschrift zich beperkt tot het citeren en in het algemeen verwijzen naar rapporten met betrekking tot de humanitaire situatie in Gaza, maar niet ingaat op de persoonlijke situatie van verzoeker en dus niet *in concreto* aantoont dat hij in geval van terugkeer zou onderworpen worden aan onmenselijke of vernederende behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor hij niet langer in zijn elementaire levensbehoeften kon voorzien.

Waar verzoeker ook verwijst naar de uitbraak van het coronavirus en de verschrikkelijke effecten die dit zou hebben op de Gazastrook omwille van het gebrek aan medische infrastructuur, volstaat het erop te wijzen dat deze effecten niet veroorzaakt worden door een actor van vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)) en bijgevolg geen aanleiding kunnen geven tot internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ook verzoekers medische problemen kunnen als dusdanig geen aanleiding geven tot het verlenen van internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In het arrest *M'bodj t. Belgische Staat* heeft het Hof gesteld dat artikel 15 b van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, niet noodzakelijkerwijze alle situaties dekt die onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM vallen zoals uitgelegd door het EHRM. Het Hof oordeelde dat de opsomming in artikel 6 van actoren van vervolging in de Kwalificatierichtlijn *"de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst"* (punt 35) en dat overweging 26 van de richtlijn preciseert *"dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen"* (punt 36). Het Hof wijst er verder op dat het feit dat *"artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiare bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd"* (punt 40). Het Hof besluit hieruit dat artikel 15 b van de Kwalificatierichtlijn zo moeten worden uitgelegd dat *"de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkwijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd"* (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Body t. Belgische Staat*, C-542/13). Hieruit volgt dat het risico op onmenselijke behandeling ten gevolge van het ontbreken van een passende behandeling in het land van gewoonlijk verblijf van een verzoeker, zonder dat dit hem opzettelijk geweigerd wordt, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet valt. Verzoeker toont niet aan, noch blijkt uit zijn verklaringen dat hij op intentionele wijze toegang tot medische verzorging werd ontzegd. Zo verklaart hij dat hij tussen 2013 en 2017 maandelijks naar het ziekenhuis ging, altijd zijn medicatie kreeg en een mutualiteitsverzekering had (notities I, p. 3-4).

6.5. Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker stelt dat terugkeer van Palestijnse vluchtelingen enkel op een legale manier kan via de grensovergang die door Israël wordt gecontroleerd en stelt dat elke andere manier in strijd zou zijn met het internationaal humanitair recht en dit enkel via de grensovergang in Erez zou kunnen gebeuren, heeft de Raad hierboven vastgesteld dat terugkeer naar de Gazastrook via Rafah de enige mogelijkheid blijft en dat, wanneer de grensovergang open is, Gazanen ook effectief gebruik maken van deze mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen. Bovendien stelt de Raad vast dat de terugkeer van Palestijnen naar de Gazastrook als dusdanig niet ressorteert onder het internationaal humanitair recht.

Voor zover evenwel verzoeker zich beroept op de praktische en wettelijke belemmeringen die terugkeer naar Gaza onmogelijk zouden maken, verwijst verzoeker in wezen naar de veiligheidssituatie in de Sinai, het feit dat de grensovergang in Rafah, die nu uitsluitend wordt gecontroleerd door Hamas, niet altijd open onder meer omwille van de coronaepidemie. In zijn aanvullende nota verwijst verzoeker naar een weblink van de officiële website van het Palestijns Ministerie van Binnenlandse Zaken en Nationale Veiligheid waaruit volgens verzoeker blijkt dat de grensovergang naar Rafah momenteel gesloten is (op 18 september 2020), en dat de mogelijkheid om via Egypte door te reizen vragen doet rijzen rekening houdende met sanitaire crisis omwille van de COVID-19 pandemie.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 25 maart 2019, die zich in het administratief dossier bevindt en de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, die door verwerende partij bij haar aanvullende nota wordt gevoegd, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. *In casu* blijkt uit de gegevens in het administratief dossier dat verzoeker zijn origineel paspoort en identiteitskaart heeft (administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, stukken 1 en 2). Rekening houdend met voormelde informatie, zijn er dus geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om een Palestijns paspoort te bekomen en terug te keren naar de Gazastrook.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld "*Situation sécuritaire dans le Sinai Nord*"), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op *checkpoints*, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de "*Comprehensieve Operatie Sinai 2018*", die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinai in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere *checkpoints* in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. De "*Comprehensieve Operatie Sinai 2018*" is tot op heden nog niet officieel afgesloten.

In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinaiï verschoven naar Bir el-Abed, dat in het westen van de provincie ligt. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinaiï tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren. De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinaiï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaiï te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook. De door verzoeker aangebrachte informatie in het verzoekschrift met betrekking tot de situatie in de Sinaiï kan niet tot een andere conclusie leiden. Het door verzoeker geciteerde artikel van Al-Monitor 7 mei 2020 maakt melding van het feit dat 126 terroristen onlangs werden gedood door het Egyptische leger en dat de Egyptische luchtmacht daarbij ook 228 schuilplaatsen van terroristen vernielden. Voor zover hieruit blijkt dat nog steeds gewapende confrontaties plaatsvinden in de Sinaiï stelt de Raad vast dat dit in wezen ook niet wordt betwist door verwerende partij en dat verder deze informatie in dezelfde lijn ligt van de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd, maar dat hieruit geenszins kan besloten worden dat om die reden Gazanen die door dit gebied moeten reizen niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaiï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinaiï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is

bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang te Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een *lockdown* opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van Covid-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk blijft.

Verzoeker legt met betrekking tot de grensovergang in Rafah in zijn aanvullende nota informatie neer van de officiële website van het Palestijnse Ministerie van Binnenlandse Zaken en Nationale Veiligheid waaruit volgens verzoeker blijkt dat de grensovergang momenteel gesloten is, waarbij zij verwijst naar de situatie op 18 september 2020. De Raad stelt vast dat voor zover de door verzoeker neergelegde uittreksels een aantal dagen vermelden waarop de grensovergang te Rafah gesloten en open is, uit deze informatie evenwel niet kan afgeleid worden naar welke periode het aantal vermelde dagen verwijst. Voor zover het document vermeldt "*actuellement fermé*" kan hieruit hoogstens worden afgeleid dat het op de dag waarop de website werd geraadpleegd de grensovergang gesloten was, maar niet dat het om een permanente sluiting zou gaan. Uit bovenstaande informatie blijkt dat de grensovergang te Rafah de voorbije maanden verschillende keren heropend en gesloten werd, zodat verzoeker hiermee niet aantoont dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is en dat terugkeer naar Gaza voor lange tijd onmogelijk is.

Waar verzoeker ook landeninformatie bijbrengt met betrekking tot de impact van de corona-pandemie op de socio-economische en gezondheidssituatie in Gaza, stelt de Raad vast dat deze informatie bevestigt dat de situatie in Gaza precair is en dat de corona-epidemie ook Gaza treft. De Raad herhaalt verder dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name het identificeren van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus internationale bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847).

Verder blijkt uit de COI Focus van 3 september 2020 niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Verder wijst de Raad er op dat de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog wordt gehouden door de documentatie- en onderzoeksdienst van het CGVS. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleest in de informatie in het administratief dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd

of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Ook uit de in het verzoekschrift aangehaalde en bij de aanvullende nota's gevoegde informatie blijkt niet dat verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen actueel melding maken van dergelijke problemen. Evenmin blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat *supra*, onder punt 5.2. werd uiteengezet, blijkt immers dat aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas geen geloof kan worden gehecht. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen blijvende praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren.

6.6. Overeenkomstig artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad herinnert eraan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire*" van 7 juni 2019, de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019*" van 10 september 2019 en de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 6 maart 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas in 2007 en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om te bewerkstelligen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschroefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire "*Operatie Beschermde Rand*" startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Op 12 en 13 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het bombarderen van zo'n 150 doelen gelinkt aan Hamas of de Islamitische Jihad. Dankzij bemiddeling van Egypte werd op 13 november 2018 een staakt-het-vuren afgekondigd. Het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op nadat een raket die maandag 25 maart 2019 "*per vergissing*" vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het Palestinian Centre for Human Rights (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij gehuisd was. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd.

Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Zestien gezinnen, bestaande uit in totaal 83 mensen, waaronder 44 kinderen, werden ontheemd.

Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelden de betrokken partijen sinds 25 maart met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël.

Voorts leest de Raad in de landeninformatie dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raken twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuren Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden. Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeert de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeert Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 worden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordt door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag valt een drone die vanuit Gaza wordt bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombarderen Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn "*luchteenheid*". Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vallen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag worden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richt de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook. In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageert onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte wordt in de ochtend van 14 november een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, hetgeen werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël.

Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen.

Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de 'deal van de eeuw' door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, wordt op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteert op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen van posities van Hamas dichtbij het scheidingshek en van infrastructuur zoals tunnels en wapendepots. Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigt het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als "relatief hoog", hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse dodelijke slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone.

Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 24 februari 2020 29 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten en vijf Palestijnse burgers zijn omgekomen in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook.

30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen moet worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures”* van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Evenwel blijkt actueel geen sprake van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, heden neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. De Raad betwist niet dat momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, maar hij is van mening dat niet kan worden geconcludeerd, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is. Er is in Gaza actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker de betrouwbaarheid van de COI Focus van 6 maart 2020 in twijfel trekt wijst de Raad op het volgende. Verzoeker stelt dat de COI Focus een bevooroordeeld beeld schetst van de situatie in Gaza omdat het enerzijds gebaseerd zou zijn op bronnen die dicht bij de Israëlische regering staan en openlijk pro-kolonisten zijn en anderzijds in de tekst van de COI Focus weinig verwezen wordt naar de mensenrechtenorganisaties die in de bibliografie van de COI Focus zijn opgenomen. Verder verwijst verzoeker ook naar het feit dat de voorstelling van feiten en de context verschillend is in het rapport van het Home Office, waarin wordt verwezen naar het verslag van de onafhankelijke onderzoekscommissie van de VN over de demonstraties in Gaza in 2018. Ter terechtzitting wijst verwerende partij er op dat verschillende rapporten verschillende klemtonen kunnen leggen maar dat hieruit niet per definitie volgt dat deze informatie niet objectief zou zijn en dat het CGVS en de ambtenaren van CEDOCA onafhankelijk zijn en geen er geen belang bij hebben om de situatie op deze of gene manier voor te stellen. Waar verzoeker wijst op het feit dat de COI Focus verschillende conclusies trekt met betrekking tot reden voor de daling van het aantal slachtoffers in 2019 dan het Home Office rapport, stelt de Raad vast dat de geciteerde passage in de COI Focus inderdaad verwijst naar een artikel van Arutz Sheva waarin wordt gesteld dat de reden voor de daling het gebruik van een bepaald soort wapen is door de Israëlische strijdkrachten. Diezelfde paragraaf vermeldt evenwel eerst uitdrukkelijk de conclusies van de VN van 28 februari 2019 waarin, met betrekking tot hetzelfde incident wordt gewezen op het feit dat er massaal gebruik werd gemaakt van echte kogels tegen manifestanten die niet deelnamen aan gevechten en de Israëlische soldaten niet direct bedreigden. De Raad stelt vast dat in de bewuste paragraaf het artikel van Arutz Sheva deel uitmaakt van de vaststelling dat deze conclusies werden bekritiseerd door de Israëlische verantwoordelijken en dat de paragraaf op een neutrale wijze stelt dat

volgens het artikel de daling van het aantal slachtoffers zou te wijten zijn aan het gebruik van een ander type wapen. Dat in de COI Focus uitdrukkelijk wordt vermeld dat het om een bron gaat die de stem is van de ultraorthodoxen zoals verzoeker aanhaalt, kan verder niet gezien worden als een indicatie van vooringenomenheid, nu hierdoor de lezer er tegelijk attent op wordt gemaakt dat deze informatie vanuit een bepaalde hoek komt. Waar verzoeker stelt dat het Meir Amit Intelligence and Terrorism Information Center (ITIC) 28 keer wordt geciteerd in 189 voetnoten en dat dit problematisch is omdat dit een bron is die ondergeschikt is aan de Israëlische regering, stelt de Raad met verzoeker vast dat deze bron vooral wordt geciteerd op pagina's 9 tot 12 van de COI Focus met betrekking tot de chronologie en belangrijkste fases in de ontwikkeling van het conflict, maar dat deze bron verder nauwelijks wordt geciteerd in de andere secties en dat doorheen het rapport diverse bronnen, waaronder OCHA en mensenrechtenorganisaties zoals Human Rights Watch; B'Tselem en kranten worden gebruikt. Tenslotte wijst de Raad er op dat de COI Focus informatie verschaft voor de behandeling van verzoeken om internationale bescherming maar geen opinies of richtlijnen hierover bevat en dat hier evenmin conclusies in worden gemaakt met betrekking tot de beoordeling van de algemene veiligheidssituatie in Gaza als zodanig, zodat ook hieruit geen vooringenomenheid kan blijken.

Verzoeker voert verder aan dat hij als landbouwer die gronden heeft die zich naast de bufferzone bevinden een bijzonder risico loopt om blootgesteld te worden aan ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst daarbij naar documenten van het Palestinian Center for Human Rights waaruit blijkt dat in de periode maart-april 2020 verschillende beschietingen werden gemeld in het Oosten en Westen van Gaza; en een passage in de COI Focus van 6 maart 2020 waarin wordt gewezen op het bestaan van bufferzones aan de grens tussen Gaza en Israël waar de toegang ofwel beperkt ofwel verboden is, dat boeren door deze beperking geen toegang hebben tot ongeveer 30.000 vierkante meter vruchtbare grond in Gaza en dat volgens een rapport van OCHA in 2018 boeren zich nog steeds zorgen maken over hun persoonlijke veiligheid en levensonderhoud.

Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker afkomstig is uit Khan Younis en over landbouwgrond beschikt en dit ook zijn bron van inkomsten is, wat niet betwist wordt door verwerende partij. Ook werd zijn landbouwgrond beschoten in 2014 waarbij hij gewond raakte, hoewel hij verder geen melding maakt van andere beschietingen waarvan hij het slachtoffer zou zijn geweest nadien. Zoals blijkt uit de landeninformatie die ook door verzoeker wordt geciteerd, is de volgens het OCHA rapport van 2018 de landbouwactiviteit in de voormalige "*high risk zone*" voor landbouwers, gestegen, al blijven de landbouwers zich zorgen maken om hun persoonlijke veiligheid en zijn ze overgeschakeld op gewassen die minder aanwezigheid op landbouwgronden aan de grens vereisen (COI Focus Situation Sécuritétaire, p. 22). Het feit dat verzoeker afkomstig is uit Khan Younis en landbouwgrond bezit, volstaat evenwel niet om een verhoogd persoonlijk risico aan te tonen om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld in de Gaza strook. Uit de landeninformatie blijkt immers dat in de grensstreek de meeste slachtoffers vallen naar aanleiding van de marsen inzake de Grote Terugkeer (COI Focus, p. 24, 27) en kunnen landbouwers weliswaar ook het slachtoffer worden van het open vuur beleid nabij de no-go zones maar blijkt hieruit niet dat zij een hoger risico lopen dan andere burgers om het slachtoffer te worden van het willekeurig geweld in de Gazastrook. Verzoeker toont dit ook niet aan door in het verzoekschrift in het algemeen te verwijzen naar het aantal beschietingen op landbouwgronden in maart en april 2020 zoals gedocumenteerd door het Palestinian Centre for Human Rights nu niet duidelijk is om welke locaties het precies gaat noch het aantal slachtoffers dat hierbij zou zijn gevallen. Voor zover verzoeker met de bij het verzoekschrift bijgevoegde printsceen van google de locatie van zijn landbouwgrond tracht aan te tonen, stelt de Raad vast dat dit document niet toelaat vast te stellen of het inderdaad om de landbouwgrond van verzoeker gaat, zodat dit stuk geen ander licht kan werpen op bovenstaande vaststellingen.

Het voorgaande volstaat voor de Raad om vast te stellen dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Gaza.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, concludeert de Raad dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker, in geval van terugkeer naar Gaza, een reëel risico loopt om onderworpen te worden aan ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET